Karins dreum

Karin is n wichtje van vief joar en het mooie laange krollen. As ze huppelt, dansen dij krollen op en dele. En Karin huppelt voak en danst ook wel es, as ze n mooi verske heurt veur de radio of televizie.

Op schoule zit ze bie juf Harma in groep twije van de kleuter-ofdailen. Juf Harma is n haile laive juf, dij voak grapkes moakt. Karin helpt heur wel es mit kwastjes schoonmoaken en bloumen woater geven. Juf zegt, dat ze dat best doun kin.

As schoule smiddags oetgaait, staait Opoe Karin aaltied op te wachten, want Mamme waarkt in n gruintewinkel. Karin gaait mit Opoe noar hoes en krigt din n kopke thee mit n haardbrood.

As t maal weer is goan ze spullechies doun: Kwartetten of Mens-erger-je-niet of Vier-op-een-rij. Ook leest Opoe heur wel es veur.

As t mooi weer is speult Karin boetendeure en gaait Opoe braaien. Karin wil geern dat Opoe heur n truitje braait, mor dat kin Opoe vot nait wachten; ze mout eerst zokken braaien veur Opa en Pabbe.

Om zes uur gaait Karin weer noar heur aigen hoes, want din is Mamme der weer en asmis Pabbe ook al.

Op n woensdagmiddag as Karin vrij het, gaait ze mit Opoe bosschoppen doun. Opoe zegt: “Wie goan ook even noar t braai-winkeltje tou, goaren kopen, want doe wilst ja geern n nije trui hebben.”

“Hoi, hoi, hoi,” zegt Karin, “echt woar, Opoe?”

“Joa hur,” zegt Opoe, “echt woar, k heb de zokken kloar.”

In t braaiwinkeltje binnen n haile bulde klounen goaren in alderhande kleuren.

De winkeljuffraauw let heur van alles zain: rood, oranje, geel, gruin, blaauw en nog veul meer kleuren.

Opoe en Karin kaizen mit heur baaident oet, ook n petroon,

n veurbeeld.

As ze noar hoes tou goan hebben ze gruin en lichtbroen goaren en

n petroon van n gruine trui mit n lichtbroen knientje aan de veur- kaande.

Karin is zo bliede as wat. Ze danst en huppelt veur Opoe oet en heur krollen dansen weer mit.

Opoe zegt: “Ik kin nait mit die speulen vanmiddag, ik begun vot te braaien.”

Nou, dat vindt Karin goud. Ze gaait stoef bie Opoe zitten en holdt de kloune vast. Din kin e nait votrollen. Ondertied kikt ze n beetje noar televizie, dij Opoe veur heur aanzet het.

d’Aander dag vertelt Karin Juf van de mooie nije gruine trui mit

n lichtbroen knientje.

Juf zegt: “Doar kin ik wel n verhoaltje van.” En ze vertelt van Wupsteertje, n knientje, dat in t bos woonde mit zien Pabbe, Mamme, bruiertjes en zuskes. Ze haren n hole in n heuveltje. Pabbe knien mos aaltied vreten hoalen en Mamme knien mos op de lutje knientjes pazen.

t Is n mooi verhoaltje en smiddags vertelt Karin t aan heur Opoe en ze zegt: “Mien knientje mout ook Wupsteertje haiten.”

“Joa, das goud,” zegt Opoe.

Elke dag kikt Karin hou ver Opoe al is en noa twij weken is t truitje kloar. Hai liekt zo mooi en paast persies. Karin gaait veur Opoe heur grode spaigel stoan...

Oooooh, wat mooi Opoe,” zegt ze. Ze pakt Opoe om d’haals en geft heur wel tien smokjes.

“Mag k hom mörgen aandoun en aan Juf zain loaten?” vragt ze.

“Om mie wel hur,” zegt Opoe, “as dien Mamme t ook goud vindt, din trekst hom mor aan. Mor most der wel zuneg op wezen hur, magst hom vot nait voel moaken.”

Karin holdt t truitje aan as ze noar hoes gaait.

Mamme zegt: “Bist net n prinsesje” en Pabbe, dij ook al in hoes is, tilt heur mit zien staarke aarms hail hoog op, hoast aan de zolder tou en zegt: “Opoe mag mie ook wel n trui braaien.”

Soavends as Karin sloapen mout, ligt t truitje op d'stoule noast heur ledikantje. Mamme het heur noar heur sloapkoamertje brocht, het heur lekker onderstopt, n smokje geven en t licht oetdoan. En nou is z'allinneg. t Is nait hailemoal duuster, want d'moane schient deur

n glieve van t overgerdien. Karin kikt noar d'stoule. Ze kin t truitje nog net zo'n beetje zain. O, wat vindt ze hom toch mooi. Ze zel Opoe mörgen n mooie taikening moaken.

Hè, ze gapt n moal of wat. Ze wordt sloaperg, mor ze wil nog nait sloapen, nee, ze wil noar t truitje kieken. Mor... heur oogleden worden aal swoarder en swoarder... Ze valen dichte...

Inains is t net of ze wat heurt. Stil es, joa, ze heurt n stemmechie: "Karin, ik bin t, Wupsteertje. Gaaist mit mie noar t bos, noar mien Pabbe en Mamme en mien bruiertjes en zuskes?"

"Wat," zegt Karin, "noar t bos tou? Hou mout dat din, dat is toch veuls te wied vot! Zover kin k nait lopen hur."

"Dat huift ook nait," zegt Wupsteertje, "ik tover die n beetje klaainer, din gaaist op mien rogge zitten en holdst die aan mien oren vast en din spring ik: spring, sprang, sprong noar t bos. Doar blieven we din n zetje en veurdat de moane ondergaait bivve hier weer en din tover ik die weer groot. Duurst dat wel Karin?"

Joa, dat duurt Karin wel, z'is nait baange. Din zegt Wupsteertje: "Hokus, pokus, pilatus, pas, k wol dat Karin klaain was."

En Karin wòrdt klaain. Ze klimt op Wupsteertje zien rogge en doar gaait t hin.

Wupsteertje dut mit zien aine pootje t gerdien wat opzied, dut t roam open en springt zo in t gras. Din gaait t mit grode sprongen noar t bos tou.

Och, wat gaait dat mooi! De wind waait deur Karins hoar, mor t is hailemoal nait kold. En Karin holdt zok stief vast.

As z'in t bos komen, holdt Wupsteertje even ho. Hai mout zok even oetpoesten.

"Wie binnen der zo," zegt e, "even nog om dij drij heuveltjes tou."

En even loater, as ze wieder goan, din zugt Karin wat.

Op n open plek in t bos veur n hole, zitten n haile bulde knienen. Ze zitten in n kringe en hebben alemoal n worrel in heur veurpootjes, woar ze mit aan t eten binnen. Dij worrel het Pabbe knien vanmiddag bie boer Joager vothoald.

Ale knientjes binnen bliede as ze Wupsteertje zain mit Karin. Ze hebben nog nooit zo'n lutje wichtje zain. Karin en Wupsteertje kriegen ook n worrel. Mmmmmm, lekker.

As t eten doan is, mag Karin d'hole van binnen even zain. Mooi, lekker waarm en zacht is dij.

Din goan ze weerom. Karin klimt weer op Wupsteertje zien rogge en doar gaait t weer hin. Wupsteertje springt over boskes en klaaine slootjes.

Inains wappern der krollechies veur Karin heur ogen langs.

Ze let ain haand even lös om dij krollechies weg te strieken en... net op dat ogenblik springt Wupsteertje over n grode sloot en van schrik let Karin heur aandere haand ook lös en vaalt... en vaalt... sikkom in d'sloot.

"Wupsteertje," ropt ze, "Wupsteertje, ik vaal in d'sloot, Wupsteertje, help mie toch, help." Ze giert t oet.

Din gaait t licht aan in heur sloapkoamertje en heurt ze Pabbe zien stem: "Wat is der wel, Karin."

Karin schrait: "Ik bin van Wupsteertje zien rogge ofvalen en k kwam hoast in d'sloot."

"Van Wupsteertje zien rogge ofvalen?" vragt Pabbe, "hou kin dat din?"

En Karin vertelt Pabbe dat ze mit Wupsteertje noar t bos west het, noar zien Pabbe en Mamme. Alles vertelt ze.

"Dat zelst wel dreumd hebben," zegt Pabbe, "want Wupsteertje zit nog op dien truitje, kiek mor."

Pabbe pakt heur op zien aarm en dragt heur noar d'koamer, noar Mamme.

Din vertelt Karin nog es van heur raaiske noar t bos en Mamme zegt ook, dat ze t dreumd het.

Ze krigt n beetje drinken van Mamme en din brengt Pabbe heur weer noar heur bedje.

"Welterusten, Karin."

Auteur: Gé Klatter

Inspreker: Geesjen Doddema